

Sygn. akt III K 931/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 września 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi Południe w Warszawie III Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Iwona Wierciszewska

Protokolant: Sylwia Bielska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 04 września 2014r.

sprawy M. K., s. T. i M. z d. K., ur. (...) w M.

oskarżonego o to, że:

W dniu 19 czerwca 2012 roku w W. ul. (...) na drodze publicznej umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, określone w art. 45 ust. 1 ustawy z dnia 20.06.1997r. „Prawo o ruchu drogowym” (Dz. U. nr 98 poz. 606 z późniejszymi zmianami), w ten sposób, że będąc w stanie nietrzeźwości, tj. 1,16 mg/l, 1,26 mg/l, 1, 26 mg/l, miligrama alkoholu na litr w wydychanym powietrzu, kierował w ruchu lądowym pojazdem mechanicznym tj. samochodem marki O. (...) o nr rej. (...) (...), przy czym czynu tego dokonał będąc wcześniej skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości. Dopuszczając się tego czynu w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo, tj. o czyn z art. 178 a § 1 i 4 kk w zb. z art. 244 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

Orzeka:

1. oskarżonego M. K. uznaje za winnego tego, że w dniu 19 czerwca 2012 roku w W. ul. (...) na drodze publicznej umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, w ten sposób, że będąc w stanie nietrzeźwości, tj. 1,16 mg/l, 1,26 mg/l, 1, 26 mg/l, miligrama alkoholu na litr w wydychanym powietrzu, kierował w ruchu lądowym pojazdem mechanicznym tj. samochodem marki O. (...) o nr rej. (...) (...), przy czym czynu tego dokonał będąc wcześniej skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości i dopuszczając się tego czynu w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo, tj. czynu z art. 178 a § 1 i 4 kk i za ten czyn na podstawie art. 178 a § 4 kk skazuje go i wymierza mu karę 3,- (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 42§2 k.k. w zw. z art. 43§1 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych przez na okres 3,- (trzech) lat;
3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata Pauliny Grodkowskiej kwotę 360 ,- (trzysta sześćdziesiąt) złotych plus 23% VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;
4. zwalnia oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sygnatura akt III K 931/12

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w toku rozprawy głównej, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 czerwca 2012 roku w W. ul. (...) na drodze publicznej oskarżony M. K. umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, określone w art. 45 ust. 1 Ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawa o Ruchu Drogowym (Dz. U. Nr 98 poz. 602 z późniejszymi zmianami) w ten sposób, że będąc się w stanie nietrzeźwości, tj. 1,16 mg/l, 1,26 mg/l, 1,26 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, kierował w ruchu lądowym pojazdem mechanicznym tj. samochodem marki O. (...) o nr rej. (...) (...), będąc wcześniej skazanym prawomocnym wyrokiem za prowadzenie pojazdów mechanicznych w stanie nietrzeźwości, tj. za czyn z art. 178a § 1 i 4 kk. Czynu tego oskarżony dopuścił się w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych.

Oskarżony posiada wykształcenie zawodowe, pracuje w firmie (...) jako pracownik sezonowy. Na utrzymaniu oskarżonego pozostają dwie córki.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:

Wyjaśnień oskarżonego M. K. (k.92-93), notatki urzędowej (k.1), protokołu użycia alkosensora (k.2), świadectwa wzorcowania (k.3), zeznania świadka G. R. (k.9), odpisy wyroków (k.16-17,19), karty karnej (k.20, 43, 80-81), opinii sądowo-psychiatrycznej (k.74-77).

M. K. w toku postępowania przygotowawczego i przed Sądem przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Oskarżony złożył dodatkowe wyjaśnienia w czasie rozprawy głównej. Wyjaśnił, iż zdecydował się na jazdę samochodem z uwagi na naciski kolegów, którzy nie chcieli spóźnić do pracy. Wiedział, że ciąży na nim wyrok sądowy. Dzień wcześniej pił alkohol.

Przyznanie się oskarżonego do winy koresponduje z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w sprawie, a w szczególności zeznaniami całkowicie wiarygodnego świadka G. R., notatką urzędową sporządzoną przez tego funkcjonariusza, jak również z protokołami użycia alkosensora. M. K., nie zakwestionował prawidłowości przeprowadzenia postępowania przygotowawczego.

Przystępując do analizy wiarygodności osobowych źródeł dowodowych, stwierdzić należy, iż zeznania świadka G. R. złożone w toku postępowania przygotowawczego, odnoszą się w sposób bezpośredni do zarzucanego oskarżonemu czynu z art. 178 a § 1 i § 4 kk. Oskarżony w żaden sposób nie kwestionuje wiarygodności tej relacji, która jest potwierdzona ponadto dowodem w postaci zaprotokołowanej czynności zatrzymania. Stwierdzić można w sposób kategoriyczny, iż zeznania G. R. w całości polegają na prawdzie i relacjonują obiektywnie, w sposób rzeczowy i spójny przebieg interwencji.

Opinia biegłego, która dowodzi iż oskarżony jest uzależniony od alkoholu, została oceniona przez Sąd jako w pełni wiarygodna. Wynika z niej, iż M. K. w chwili czynu był poczytalny, jego stan psychiczny nie ograniczał w stopniu znacznym zdolności rozpoznania czynu i pokierowania swoim postępowaniem.

Zdaniem Sądu, okoliczności zdarzenia z dnia 19 czerwca 2012 roku nie budzą żadnych wątpliwości. Zebrany materiał dowodowy, w tym również przyznanie się oskarżonego do zarzucanego mu czynu, w sposób bezsporny ujawnia naruszenie przez M. K. zakazu prowadzenia pojazdów w stanie nietrzeźwości. Niezależnie od wyjaśnień samego oskarżonego i zeznań świadka, przebieg zdarzenia w sposób jednoznaczny potwierdzały ujawnione w toku rozprawy dokumenty, a w szczególności notatka urzędowa oraz protokół użycia alkosensora. Sąd uznał je za wiarygodne, albowiem nie stwierdził jakichkolwiek okoliczności mogących świadczyć o ich nieautentyczności lub niezgodności wskazanych w nich faktów z rzeczywistym stanem rzeczy. Uwaga ta odnosi się również do świadectwa wzorcowania załączonego do akt sprawy. Całość ujawnionego w niniejszej sprawie materiału dowodowego jest wewnętrznie spójna, jego analiza prowadzi do konsekwentnych i logicznych wniosków.

Sąd uznał, iż wina oskarżonego nie budzi żadnych wątpliwości. Po uprzednim spożyciu alkoholu zdecydował się on na jazdę pojazdem mechanicznym, mając przy tym świadomość, że działaniem takim narusza jeden z bezwzględnych zakazów Prawa o ruchu drogowym. Decyzja ta świadczyła o daleko idącym lekceważeniu przez oskarżonego podstawowych obowiązków uczestnika ruchu, który powinien mieć na względzie nie tylko bezpieczeństwo własne,

lecz także innych uczestników ruchu kołowego oraz pieszych. Co więcej, oskarżony zdecydował się na jazdę w stanie nietrzeźwości mając pełną świadomość, iż obowiązują go prawomocne wyroki sądowe, na mocy których orzeczono zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego zasadny staje się wniosek, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu przestępstwa z art. 178 a § 1 i § 4 kk, a jego wina nie budzi żadnych wątpliwości.

W ocenie Sądu, M. K. swoim zachowaniem na drodze publicznej, naruszył dyspozycję powołanego przepisu. Warunkiem odpowiedzialności z art. 178 a § 1 i § 4 kk jest prowadzenie pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, znajdując się w tym czasie w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, przez osobę, która była uprzednio prawomocnie skazana wyrokiem sądu za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości i w związku ze skazaniem za to przestępstwo dopuściła się czynu w okresie obowiązywania środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Nie ulega wątpliwości, iż oskarżony prowadził pojazd mechaniczny w ruchu lądowym. Działaniem wyczerpującym to znamię przestępstwa, stypizowanego w powołanym artykule Kodeksu karnego, jest oczywiście kierowanie samochodem będącym niewątpliwie przykładem „pojazdu mechanicznego”. Bezsprzeczne jest również, iż zarzucanego przestępstwa oskarżony dopuścił się będąc uprzednio prawomocnie skazanym za przestępstwa z art. 178 a § 1 kk wyrokiem Sądu Rejonowego w Grójcu z dnia 14 grudnia 2006r., prawomocnym w dniu 4 maja 2007r. w sprawie sygn. akt VIK 938/06 i wyrokiem Sądu Rejonowego w Kozienicach z dnia 5 maja 2008r., prawomocnym w dniu 13 maja 2012 roku w sprawie sygn. akt. II K 44/08.

Do oceny, czy oskarżony znajdował się w momencie prowadzenia samochodu w stanie nietrzeźwości, należy odwołać się do treści art. 115 § 16 kk. Po porównaniu wyników badania na zawartość alkoholu w organizmie oskarżonego M. K. z powołanym przepisem, nie ulega wątpliwości, że również i to znamię przestępstwa zostało wypełnione. Dowodem, którego nie sposób w danej sytuacji podważyć, jest badanie na zawartość alkoholu w organizmie oskarżonego z dnia 19 czerwca 2012r. Przedmiotowe badanie wykazało, że zawartość alkoholu we krwi przekraczała wartość dopuszczalną w art. 115 § 16 kk. Nie ma więc żadnych wątpliwości, iż oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości.

Do przyjęcia odpowiedzialności oskarżonego za zarzucony mu występki niezbędnym jest ponadto odniesienie się do strony podmiotowej przestępstwa. Przestępstwo określone w art. 178 a § 1 i § 4 można popełnić jedynie umyślnie. Całokształt okoliczności sprawy, a w szczególności przyznanie oskarżonego, że dzień wcześniej spożywał alkohol oraz znaczna ilość alkoholu w jego organizmie, musi prowadzić do jednoznacznego wniosku, że przestępstwo popełnione zostało umyślnie, w zamiarze bezpośrednim. Oskarżony musiał mieć świadomość, że kierując samochodem znajduje się w stanie nietrzeźwości. W ocenie Sądu M. K. decydując się na rozpoczęcie jazdy, przy stężeniu alkoholu u organizmie w granicach 1,26 mg/l zdawał sobie sprawę z tego, że nie jest trzeźwy. Oskarżony miał również świadomość, iż prowadził pojazd mechaniczny w stanie nietrzeźwości w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych rzeczonych w związku ze skazaniem za przestępstwo z art. 178 a § 1 kk.

Bezsprzeczne jest również, iż oskarżony prowadził w ruchu lądowym, na drodze publicznej samochód, znajdując się w stanie nietrzeźwości w rozumieniu przepisu art. 115 § 16 kk.

Dla wymiaru kary zasadnicze znaczenie miał fakt skorzystania przez oskarżonego z instytucji określonej w art. 387 § 1 kpk, a przede wszystkim całkowicie szczere przyznanie się do dokonania czynu zabronionego.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd kierował się przesłankami wskazanymi w przepisie art. 53 § 1 i § 2 kk. Oskarżony działał umyślnie, w zamiarze bezpośrednim. Przestępstwo przypisane oskarżonemu cechuje wysoki stopień społecznej szkodliwości, godzi ono bowiem w bezpieczeństwo wszystkich uczestników ruchu drogowego. Czyny tego rodzaju, wobec ich nagminności, wzmagają wzrastające w społeczeństwie poczucie zagrożenia. Oskarżony usiadł za kierownicą pojazdu bez żadnej ważnej ku temu przyczyny, z bezmyślności oraz braku poczucia odpowiedzialności. Poprzez swoje nieodpowiedzialne zachowanie rażąco naruszył podstawową w ruchu zasadę trzeźwości. Choć stan nietrzeźwości oskarżonego należy do ustawowych znamion przypisanego mu przestępstwa, jako okoliczność obciążającą należało potraktować znaczny jego stopień, skoro stan ten wielokrotnie przewyższył przewidziane w art. 115 § 16 kk normy. Na wymiar kary miał również fakt uprzedniej karalności oskarżonego za przestępstwo z art. 178 a § 1 kk. Sąd uznał,

iż w świetle przywołanego stanu faktycznego właściwym będzie wymierzanie wobec oskarżonego bezwzględnej kary pozbawienia wolności w wymiarze 3 miesięcy. W ocenie Sądu w niniejszej sprawie nie zachodzi tzw. "szczególnie uzasadniony wypadek", uzasadniający zastosowanie względem M. K. instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Oskarżony był już bowiem wcześniej prawomocnie skazany za przestępstwo prowadzenia pojazdu mechanicznego pod wpływem środka alkoholu, a jego sytuacja osobista nie obliguje Sądu do skorzystania z ustępstwa jakie daje przepis art. 69 § 4 kk. Rozstrzygnięcie uwzględniające bezwarunkową izolację, w świetle ustalonych okoliczności było konieczne dla osiągnięcia wobec oskarżonego celów kary w aspekcie jej oddziaływania wychowawczego. Orzeczenie dolegliwego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat, będzie zdaniem Sądu dodatkową formą oddziaływania na zachowanie oskarżonego w przyszłości.

Obligatoryjne rozstrzygnięcie o środku karnym oparto na treści przepisu art. 42 § 2 kk, albowiem oskarżony w czasie popełnienia przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji był w stanie nietrzeźwości. Wysokość orzeczonego środka karnego została dostosowana do stopnia zagrożenia, jakie stanowi oskarżony jako kierowca dla innych uczestników ruchu drogowego, ocenianego na podstawie okoliczności rozpatrywanej sprawy – a w szczególności braku istotnej przyczyny podjęcia się przez oskarżonego prowadzenia pojazdu, miejsca popełnienia przestępstwa oraz rodzaju i wagi naruszonej przezeń zasad bezpieczeństwa. Wobec takich okoliczności czynu Sąd orzekł wobec niego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat, uznając, iż tak długotrwały czasokres wyeliminowania z ruchu drogowego oskarżonego jest konieczny zarówno w aspekcie stopnia społecznej szkodliwości czynu, jak też niezbędny do zmuszenia oskarżonego do bezwzględnego podporządkowania się w przyszłości ustanowionym zasadom bezpieczeństwa w ruchu lądowym, a także z uwagi na cele prewencji ogólnej. Wreszcie w ocenie Sądu okres 3 lat wyeliminowania oskarżonego z aktywności kierującego pojazdami mechanicznymi jest wystarczający do wdrożenia u oskarżonego krytycznego stosunku do popełnionego przestępstwa. Względy te przemawiają za adekwatnym i odpowiednio surowym do ustalonych okoliczności karaniem sprawców takich przestępstw, by przeciwdziałać lekkomyślnemu prowadzeniu pojazdów mechanicznych przez nietrzeźwych kierowców.

Sąd przyznał od Skarbu Państwa na rzecz adwokata Pauliny Grodkowskiej kwotę 360 złotych plus 23 % VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk Sąd zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych w całości i obciążył nimi Skarb Państwa, albowiem ze względu na jego sytuację majątkową ich uiszczenie byłoby zbyt uciążliwe.

Mając to wszystko na względzie orzeczono jak w wyroku.